

[Norup.]

greb ikke vil finde sted, og at forsvaret og vor deltagelse i Atlantpagten virker præventivt?

Jeg vil besvare dette spørgsmål således, at hvis vi i opbygningsperioden sætter fornøden kraft ind på at bygge værnene op på lovforslagenes linie, så er der virkelig mulighed for, at værnene trods meget krævende ydelser ikke mindst fra befalingsmændenes side kan løse opgaven, og samtidig viser vi vor evne og vilje således, at hjælp ikke kan borteliminere af disse grunde.

Der skulle militært være de fornødne betingelser tilstede for, at vi med de opstillede styrker kan holde en angriber stangen i den tid, der kræves af os.

Dette er selvfølgelig en subjektiv vurdering, men jeg tror dog, at den sagligt kan accepteres. Der kan naturligvis være sine steder i værnene, hvor det var ønskeligt at have noget mere, men man må i denne forbindelse huske, at det er en hurtig og delvis tidsbegrænset opbygning, og vi kan næppe opstille mere i dette tidsrum; men det, vi får nu, giver også en betydelig og positiv forøgelse af størrelse og slagkraft.

Jeg omtalte før, at der måtte sættes kraftigt ind på opbygning. Jeg vil gerne hertil føje, at det er absolut påkrævet at handle hurtigt og konsekvent, og at man kvitter bureaukratiske, betænkeligheder og fordomme. Jeg skal — som personlig kendt med i hvert fald hærens administration — pege på, om den højtærede forsvarsminister ikke kunne finde udveje til en vis simplificering og decentralisering, som utvivlsomt vil virke fremmende på arbejdstempo og arbejdslyst. Der synes også endnu at være en vis dualisme i arbejdsfordelingen mellem administration og værnenes højeste ledelse.

Til slut et par ord om den radikale militærpolitik.

Fra radikal side er det gang på gang fremført, at Atlantpagten ikke giver sikkerhed. Jeg vil hertil sige, at man ikke generelt kan anvende ordet sikkerhed således stående alene. Sikkerheden bør gradueres. Den kan være større eller mindre — ja, minimal. Men vil noget menneske kunne påstå, at sikkerhedskvotienten bliver større ved den radikale militærpolitik, som vi hidtil og i særbetænkningen har hørt om? Og det er dog til syvende og sidst det, hele befolkningen ønsker: øget sikkerhed for fred og frihed. Kan dette skaffes, vil man også yde ofrene.

Den største sikkerhed fås under de nuværende forhold efter vor mening bedst gen-

nem Atlantpagten med et betryggende dansk forsvar som vort bidrag.

I et udvalg skal vi formentlig nu se nærmere på lovforslagene, som jeg på mit partis vegne tilsiger en velvillig behandling i hovedtrækkene, selvom der endnu må tales om visse enkeltheder.

Johs. Christiansen: Det er jo ikke mange dage siden, der i det høje ting førtes en indgående debat om Danmarks udenrigspolitik. Den koncentrerede sig, som naturligt var, om Atlantpagten og de konsekvenser, denne pagt allerede havde draget efter sig, og som den fremover måtte antages at ville få ikke mindst med hensyn til landets militærpolitik. Jeg skal naturligvis ikke gøre noget forsøg på at genopfriske denne debat. Som et naturligt udgangspunkt for de betragtninger, jeg ønsker at knytte til de foreliggende lovforslag, er det dog måske nødvendigt kort at resumere de internationale forpligtelser, der efter mine synspunkter påhviler Danmark, og på grundlag af hvilke landets militærpolitik må anlægges.

Af sådanne forpligtelser er der tre sæt. For det første de mere almindelige internationale retsregler, efter hvilke en suveræn stat må være i stand til i rimeligt omfang at holde orden ved sine grænser og i sine farvande. For det andet de forpligtelser, der ifølge FN's charta påhviler hver enkelt medlemsstat, og for det tredje sådanne forpligtelser, som landet efter sit eget skøn må påtage sig i henhold til Den nordatlantiske Traktat.

Det første sæt af disse forpligtelser er det overflødigt at dvæle nærmere ved i denne forbindelse. De vil til enhver tid kunne opfyldes ved anvendelse af de militære midler, der står til landets rådighed, for så vidt det opfylder sine forpligtelser i henhold til FN-pagtens bestemmelser, navnlig som disse er udformet i artiklerne 43 og 45. Det påhviler nemlig enhver medlemsstat efter disse artikler for det første i givet fald at kunne stille væbnede styrker til rådighed, når det gælder opretholdelse af mellemfolkelig fred og sikkerhed, og for det andet at holde kontingenter af et luftvåben rede til øjeblikkelig anvendelse ved fælles mellemfolkelige tvangsforanstaltninger mod en eventuel fredsbrøder. Herved er naturligvis underforstået, at de afgivelser, der kan blive tale om i forbindelse med artiklerne 43 og 45, altid må stå i et rimeligt forhold til de opgaver af hjemlig militær karakter, som det pågældende land har at varetage.